

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 19Csp/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8725203853
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:8725203853.1

Uznesenie

Okresný súd Poprad v spore žalobcov: 1) A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. E. F. XX, XXX XX C. D. E. a 2) G. H. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. E. F. XX, XXX XX C. D. E., obaja právne zastúpení: Advokátska kancelária VOLČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Mlynská 27, 040 01 Košice, IČO: 55 968 058, proti žalovanému: ZILES s.r.o., Dostojevského 3311/35, 058 01 Poprad, IČO: 50 067 028, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

I. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a.

II. Strany sporu n e m a j ú n á r o k na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

- Návrhom doručeným súdu dňa 10.10.2025 sa žalobcovia („ďalej aj navrhovatelia alebo povinní“) domáhali spolu so žalobou podanej vo veci samej nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by bola uložená povinnosť žalovanému („ďalej aj odporca, kupujúca alebo oprávnený“), aby sa zdržal výkonu exekučného záložného práva na uspokojenie svojej pohľadávky v súdnej exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. Svätoslavom Mruškovičom pod č. 121 EX 537-23 predajom nehnuteľností vedených (evidovaných) Okresným úradom Prešov, katastrálnym odborom na LV č. XXXX pre okres B., obec C. D. E. a to parcely reg. C č. 101/4 o výmere 412 m² – záhrady, parcely reg. C č. 101/5 o výmere 86 m² – zastavaná plocha a nádvorie a stavby rodinného domu súp. č. 84 na parcele č. 101/5 evidovaného Okresným úradom Prešov, katastrálnym odborom na LV č. XXXX pre okres B. a obec C. D. E. a tým zdržať sa súhlasu s týmto spôsobom vykonania súdnej exekúcie až do rozhodnutia súdu vo veci samej (súd z dôvodov gramatických a logických drobne upravil znenie návrhu v časti popisu nehnuteľností).
- Svoj návrh odôvodnili žalobcovia (prostredníctvom právneho zástupcu) tým, že súdny exekútor nariadil termín dražby ich rodinného domu, ktorý je ich jediným obydľím, ktoré je tak chránené čl. 8 ods. 1 Dohovoru (napr. rozsudok ESLP vo veci Chalikov vs Azerbajdžan č 42883/1, bod. 120 a nasl. , zo dňa 22.10.2015) na deň 21.10.2025 a jeho predajom v dražbe by tak stratili obydlie, čo hrozí a nastala by tak ujma bezpochyby väčšia, ako ujma spočívajúca v dočasnom zdržaní sa výkonu záložného práva žalovaným k predmetným nehnuteľnostiam. Žalobcovia v dôvodoch návrhu zdôrazňujú, že nenavrhujú absolútnu blokáciu súdnej exekúcie a cieľom návrhu je, aby žalovaný strpel, že súdny exekútor na základe súhlasu žalovaného dočasne do skončenia konania vo veci samej spôsob súdnej exekúcie dražbou ich rodinného domu nevykoná (súd tu poznamenáva, že petit návrhu určili ale úplne inak).
- Exekúcia by podľa žalobcov poprela to, čoho sa domáhajú prostredníctvom žaloby, pričom už splnili podstatnú časť pohľadávky (zrejme žalovanému), pričom celým konaním vrátane dovolacieho konania o bezdôvodné obohatenie bol výkon exekučného záložného práva súdmi dočasne pozastavený.
- Žalobcovia majú za to, že nariadením neodkladného opatrenia nevznikne rozpor medzi verejným záujmom, pretože ochrana základných ľudských práv, čiže obydľia tu má prednosť.
- V žalobe samotnej navyiac žalobcovia ešte tvrdili, že v kúpnej zmluve išlo vlastne o zakázaný zabezpečovací prevod práva, že boli uvedení žalovaným – oprávneným do omylu a kúpnu zmluvu, v ktorej predajná cena ich domu bola nereálna – nižšia, ako hodnota nehnuteľností, vnímali ako úverovú

spotrebiteľskú službu od odporcu, ktorá bola pre nich nevyhnutná, aby 25.10.2016 neprišli o dom v dobrovoľnej dražbe, ktorá sa konala na základe návrhu VÚB Bratislava po tom, čo táto vyhlásila predčasnú splatnosť ich úveru vo výške pôvodne 15 000 EUR zabezpečeným práve ich rodinným domom (a príslušnými nehnuteľnosťami), výkon ktorého sa tak realizoval v roku 2016 predmetnou dražbou, a ktorú odvrátili práve predajom domu a pozemkov (dočasným) deň pred touto dražbou odporcovia a peniaze takto získané týmto predajom použili na úhradu dlhu VÚB (čím tak nedošlo k výkonu samotnej dražby). Pritom časť kúpnej ceny vo výške 15 000 EUR údajne navyše vrátili žalobcovia oprávnenej po 5 000 EUR na základe jej žiadosti, ktorej sa podvolili, pretože boli v núdzi..., a tá to popiera. Podľa žalobcov išlo v predaji domu za daných okolností o spotrebiteľský vzťah, kúpnu zmluvu pripravila oprávnená, zmluva bola pre nich ako spotrebiteľov nevýhodnejšia, ich práva a povinnosti boli oproti oprávnenej v hrubej nerovnováhe. Došlo k agresívnej obchodnej praktike oprávnenej (kupujúcej), neprípustnej v spotrebiteľských vzťahoch, pričom oprávnená vyplatila za nich aj ďalšie dva dlhy viaznúce na nehnuteľnosti exekútorom bez ich súhlasu, čiže išlo o nekalú obchodnú praktiku. Kúpnu zmluvu považujú za obchádzanie zakázaného zabezpečovacieho prevodu práva, pričom bola uzavretá v tiesni, pri nepomernom plnení a pri vedomosti kupujúcej o dlhoch predávajúcich...

6. Aj z týchto uvedených dôvodov žalobcovia preto navrhujú, aby súd vydal neodkladné opatrenie, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu exekučného záložného práva ohľadom v návrhu uvedených nehnuteľností na uspokojenie svojej pohľadávky v súdnej exekúcii vedenej JUDr. Svätoslavom Mruškovičom pod 121EX 537-23 a tým zdržať sa súhlasu s týmto spôsobom vykonania súdnej exekúcie až do rozhodnutia súdu vo veci samej viz. znenie petitu návrhu).

7. Na základe tohto návrhu súd preskúmal predložené listinné dôkazy, nachádzajúci sa v spise a zistil, že uvedená dražba bola vyhlásená na základe prebiehajúcej súdnej exekúcie voči žalobcom/ navrhovateľom súdnym exekútorom JUDr. Svätoslavom Mruškovičom pod č. 121 EX 537-23 vykonávanej predajom nehnuteľností uvádzaných v návrhu žalobcov na dražbe dňa 21.10.2025, pričom exekučným titulom je zrejme rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29C/22/2018 zo dňa 24.11.2021, ktorý uložil žalobcom zaplatiť žalovanému bezdôvodné obohatenie v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/17/2022 zo 14.3.2023, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Podľa tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie (žalovaní ho ale nepredložili, súd vychádza z rozhodnutia odvolacieho súdu) boli povinní zaplatiť žalobcovia, tam obaja žalovaní, zaplatiť žalobcovi (tu žalovanému) spoločne a nerozdielne sumu 28 484,29 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 2.12.2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalovaná v prvom rade (A. B.) sumu 18 021,20 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 18.11.2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalovaný v II. rade (H. B.) sumu 2 566,23 EUR s 5% úrokom z omeškania od 2.12.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tiež priznal žalobcovi nárok voči žalovanej v I. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90% a voči žalovanému v II. rade v rozsahu 26%. Rozsudok sa stal právoplatným doručením tohto rozhodnutia sporovým stranám.

8. Súd poznamenáva, že táto skutočnosť, teda čo je vlastne titulom exekúcie, vyplýva iba nepriamo z kontextu žaloby a z príloh, no ani v žalobe sa neuvádzajú podrobnosti o tejto exekúcii, dokonca neboli pripojené k žalobe ani dotyčné listy vlastníctva, tie si pracne zadovážoval z registra sám súd, pričom zistil, že exekučné záložné právo na predmetných nehnuteľnostiach bolo zriadené exekučným príkazom 121EX 197/19 (nie teda 121EX 537-23, ako v návrhu uvádzajú žalobcovia, také číslo exekúcie týkajúce sa výslovne zriadenia exekučného záložného práva nie je na predmetných LV zapísané, čiže ani neexistuje). Žalobcovia teda riadne neosvedčili, nepreukázali tvrdené skutočnosti bez pochybností, z dražobnej vyhlášky a z LV vyplývajú iné skutočnosti, čiže súd nemal osvedčené to, čo tvrdia, osvedčené bolo zrejme len to, že sa ide dražiť ich nehnuteľnosť, ale nie je zjavné, čo je titulom dražby a za zistenia, že predmetný exekútor vedie teda dve exekučné konania voči žalobcom (121EX 197/19 a 121EX 537/23). Pritom z LV navyše vyplýva, že na predmetných nehnuteľnostiach je zapísané záložné právo ešte aj na základe uznesenia Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Co/28/2019, pričom ani toto rozhodnutie žalobcovia súdu nepredložili. Súdu tak chýba, o akú exekúciu a či práve z toho titulu, čo žalobcovia uvádzajú, ide. Žalobcovia mali pre odstránenie týchto pochybností predložiť súdu spolu s návrhom minimálne právoplatný rozsudok a oznámenie o začatí exekúcie, či exekučný príkaz o predaji nehnuteľností, najmä ale vzhľadom na petit rozhodnutie súdneho exekútora o zriadení exekučného záložného práva, čiže rozhodnutia, z ktorých by to bolo zjavné vyvodit' nepochybný vzťah prebiehajúcej exekúcie k tvrdeniam uvádzaných v návrhu a žalobe..., iba z oznámenia o dražbe nie je možné tieto potrebné skutočnosti zistiť.

9. V súvislosti s povinnosťou žalobcov osvedčiť tvrdené skutočnosti ďalej súd uvádza, že žalobcovia v návrhu tiež tvrdia, že podstatnú časť svojho dlhu (zrejme uloženého im vyššie uvedeným rozhodnutím súdu vrátiť žalovanému ako bezdôvodné obohatenie) už splnili (!), no nijaký dôkaz o tom súdu nepredložili.

10. Rovnako tvrdia, že konajúcimi súdmi počas celého konania, vrátane dovolacieho konania o bezdôvodné obohatenie bol výkon exekučného záložného práva dočasne pozastavený, no ani o tom nijaký dôkaz nepredložili. (Súd len predpokladá, že to nebolo neodkladným opatrením, ale na základe zákona, kedy napr. je možné počas dovolacieho konania pozastaviť dovolacím súdom na návrh výkon rozhodnutia...). No ani rozhodnutie o dovolaní, hoci tvrdia, že dovolacie konanie prebehlo, tiež nepredložili.

11. Nepredložili k návrhu ani listy vlastníctva predmetných nehnuteľností, ako súd už vyššie uvádza, ani výpis z Obchodného registra žalovaného, právoplatný rozsudok ako exekučný titul, a nepredložili podľa súdu ani riadnu – nespochybniteľnú plnú moc na svoje zastupovanie advokátom, pretože predmet ich zastupovania advokátom je jednoznačne v plnej moci určený tak, aby ich : „ zastúpil pri všetkých právnych veciach a na vykonávanie všetkých právnych úkonov týkajúcich sa zastupovania vo všetkých typoch spotrebiteľských sporov a konaní s tým súvisiacich.“ Predmet zastupovania je tak určený mimoriadne neurčito a hoci je spis na základe tvrdenia a označenia žalobcov vedený zatiaľ ako spotrebiteľský, vôbec nie je isté, že takým sporom je a či i naďalej bude, že ho tak súd posúdi, lebo nie je viazaný posúdením žalobcu. A je zrejme, že vzťah účastníkov sporu už bol v predchádzajúcom súdnom konaní posudzovaný ako nespotebiteľský, hoci sa žalobcovia domáhali ho posúdiť ako spotrebiteľský. Sám Krajský súd v Prešove pri posudzovaní totožného vzťahu, ktorý je predmetom i tejto žaloby uviedol (rozsudok 17Co/17/2022 z 14.3.2023, bod. 9), že tvrdenie žalovaných o spotrebiteľskom charaktere kúpnej zmluvy nemá reálny základ, strany sporu uzavreli kúpnopredajnú zmluvu podľa § 588 Obč. zák., pričom žalobca (tu žalovaný) nekonal pri kúpe nehnuteľností v rámci predmetu podnikateľskej činnosti. Samotní žalovaní tvrdili, že ich cieľom bolo sa vyhnúť dražbe a žalobca bol ochotný im pomôcť, čo nakoniec aj deklaroval vo vyhlásení, že je ochotný nehnuteľnosť predať osobe, ktorú určí žalovaná v I. rade.“

12. Inak, súd v danej fáze konania bez akéhokoľvek iného dôkazu, okrem tvrdenia žalobcov, a tiež najmä vzhľadom aj na uvádzané závery rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktorý rozhodoval o nároku , ktorý je predmetom exekúcie a nepriamo i konania vo veci samej, nemôže definitívne posúdiť vzťah medzi žalobcami a žalovaným ako vzťah spotrebiteľský, to by mohlo eventuálne vyplývať až po ďalšom dokazovaní...

13. A zrejme tento právny vzťah mal i exekučný súd, ktorý rovnako je povinný v rámci súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv z ohľadom na neprijateľné zmluvné podmienky ex offo, skúmať aj v exekučnom konaní a dať odpoveď na túto otázku. Preto aj v súvislostiach, ktoré súd ozrejmuje nižšie sa javila súdu potreba predložiť zo strany žalobcov aj listiny týkajúce sa exekučného konania vyplývajúce z popisovaného vzťahu a najmä ich podania v exekučnom konaní a rozhodnutia súdu o nich, ak boli podané... Všetky dôvody, ktoré sú predmetom žaloby a tým aj dôvodom pre vydanie neodkladného opatrenia, ako aj dôvodnosť predaja domu ako obydlija s ohľadom na medzinárodné dohody (a súvisiacu judikatúru ESLP a ESD) by mal posúdiť totiž aj exekučný súd. Žalobcovia ale nepredložili súdu žiadne listinné dôkazy týkajúce sa toho, čo predchádzalo dražbe, najmä teda listiny adresované exekučnému súdu, či rozhodnutia od exekučného súdu ohľadom nároku, najmä či podali návrh na zastavenie exekúcie (kde mohli uviesť dôvody o spotrebiteľskom charaktere vzťahu k titulu exekúcie uvádzané v žalobe), resp. či tiež dali návrh na odklad exekúcie, či využili ostatné formy ochrany pred exekúciou a pod.

14. Tu súd tak nad rámec povinného zdôvodnenia konštatuje, že ak spotrebiteľ tvrdí, že najmä ak ide o spotrebiteľské právo, námietky charakteru, aké uvádza v prejednávanej žalobe a v návrhu, je povinný preskúmať exekučný súd. Totiž, okresný súd (exekučný súd) je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť.(napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. 11. 2011, č. k. I. ÚS 456-/2011-19).

15. Súd tiež musí počas celej doby vykonávania exekúcie dbať na to, aby sa exekúcia vykonávala v súlade so zákonom. Súdny dvor už v rade prípadov (napríklad vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Group Editorial a Salvat Editores, vo veci C-168/05 Mostaza Cláro, vec C-243/08 Pannon GSM a vec C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones), uzavrel, že systém ochrany zavedený Smernicou Rady č. 93/13/EHS vychádza z myšlienky, že (ak ide o spotrebiteľský spor) , spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené

vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Vzhľadom na predmetné nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán, čl. 6 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné.

16. Smernica Rady č. 93/13/EHS sa má teda vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon je povinný aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej medzi poskytovateľom úveru a spotrebiteľom (resp. inej spotrebiteľskej zmluvy). Ak súd rozhodne, že sankcia predstavuje nekalú zmluvnú podmienku, je jeho povinnosťou zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol touto podmienkou viazaný.

17. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, súd uzatvára, že exekučný súd je oprávnený i povinný, a to už v štádiu rozhodovania o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ex offo-z úradnej povinnosti skúmať, či exekučný titul zo spotrebiteľskej zmluvy, či rozhodcovský rozsudok, notárska zápisnica s prílohou a pod. zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

18. Avšak súd poznamenáva, že nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán zo spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľná. Neprijateľnou sa stáva vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany.

19. Účastníci exekučných konaní sa tak môžu dôvodne spoliehať na objektívne právo a na to, že ak existuje zákonná povinnosť súdu zastaviť exekúciu aj bez návrhu a na to, že súd v žiadnom prípade nedovolí vykonať exekúciu na plnenia z podmienok, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach navyiac v neprospech slabšieho účastníka zmluvy. Najmä na strane priemerných subjektov práva je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že nepoukážu na neprijateľné zmluvné podmienky (Godard, bod 61, Océano grupo editoriál). (uznesenie Krajského súdu Prešov z 31. januára 2012, sp. zn. 9Co/2/2011).

20. Podľa § 326 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

21. Základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi, alebo obavy, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené. So zreteľom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia možno zároveň dospieť k záveru, že pre rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia síce nie je potrebné vykonávať dokazovanie, avšak splnenie predpokladov pre jeho nariadenie treba aspoň osvedčiť.

22. Pred nariadením neodkladného opatrenia je totiž potrebné, aby súd skúmal, či navrhovateľ dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil. Miera osvedčenia sa spravuje situáciou v tej ktorej veci, v každom prípade však osvedčenie akejkoľvek (tvrdenej) skutočnosti musí byť dostatočne presvedčivé. Neodkladné opatrenie preto nie je možné nariadiť len na základe ničím nepodloženého tvrdenia žalobcu, resp. na základe domnienky a fikcie, bez toho, aby boli náležite osvedčené aspoň základné skutočnosti o osobách účastníkov, potrebe neodkladného opatrenia. Súd neodkladným opatrením poskytuje strane dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav nie je ešte náležite zistený, a teda že jeho subjektívne právo, ani tomu zodpovedajúca subjektívna povinnosť nie sú celkom nepochybné.

23. Osvedčovanie nároku na rozdiel od dokazovanie (vo veci samej) znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na neodkladné opatrenie. Pri ich zisťovaní sa nemusí prihliadať na všetky procesné formalities, ako pri riadnom procesnom dokazovaní, avšak výsledkom takéhoto postupu je, že osvedčované skutočnosti sa so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvyš (vysoko) pravdepodobné.

24. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 102/05 uviedol, že tak, ako v prípade nariadenia predbežného opatrenia / teraz neodkladného opatrenia /, aj v konaní o jeho zrušení súd síce nevykonáva rozsiahle dokazovanie, avšak zúžené požiadavky na dokazovanie v súvislosti s rozhodovaním o opatrení však nemožno interpretovať tak, že predbežné opatrenie môže súd vydať bez toho, aby takého dokazovanie vykonal a v potrebnej miere ním preveril vierohodnosť navrhovateľom uvádzaných tvrdení.

25. Ústavný súd SR tiež ustálil, že „v konaní „o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia... príslušný súd v zásade nevykonáva dokazovanie, vychádza len z tzv. osvedčených skutočností – skutočností,

ktoré vyplývajú z tvrdení účastníkov konania v ich podaniach, prípadne zo skutočností, ktoré možno osvedčiť z dôkazov, ktoré účastníci predložili v príslušnom štádiu konania o veci samej.” (rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 866/2014-42 z 20. augusta 2015).

26. Aj v konaní o nariadenie predbežného opatrenia musí žalobca produkovať také skutočnosti, ktoré môžu smerovať k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia predbežného opatrenia, teraz neodkladného opatrenia (rozhodnutie č. 15/1972 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanov) . Také dôkazy v konaní produkované neboli.

27. Súd má preto za to, vzhľadom na vyššie uvedené, že žalobcovia neosvedčili splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia. Keďže súd rozhoduje v pomerne krátkej lehote podľa § 328 ods. 2 C.s.p. a spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a bez vyjadrenia protistrany, z procesného hľadiska je zásadným determinantom obsah samotného návrhu a jeho potvrdenie pripojenými listinami. Čiže, ako priamo vymedzuje § 326 C.s.p., navrhovateľ musí opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický a aj to primerane podložiť dôkazmi. To sa ale nestalo.

28. Ďalej žalobcovia podľa súdu aj žiadali v návrhu súd o vydanie právne nemožného nároku, ktorý navyše aj nesprávne formulovali.

29. K návrhu petitu navrhovaného neodkladného opatrenia – „Zdržať sa výkonu exekučného záložného práva, zdržať sa súhlasu s týmto spôsobom vykonania súdnej exekúcie až do rozhodnutia vo veci samej „ - súd uvádza, že žalobcom, resp. ich právnenému zástupcovi zrejme uniklo, že nejde o realizáciu dobrovoľnej dražby na základe zákona o dobrovoľných dražbách č. 527/2002 Z.z.(kde by obdobný petit bol prípadne možný), resp. záložného práva v zmysle Obč. zák., ale realizáciu dražby ako spôsob predaja nehnuteľného majetku povinných, tu žalobcov, súdnym exekútorom v rámci exekučného konania na základe zrejme právoplatného exekučného príkazu súdneho exekútora. V takomto prípade inštitút zriadenia exekučného záložného práva je síce osobitným druhom exekúcie, ktorý ale na rozdiel od ostatných spôsobov exekúcie nemá priamo výkonný charakter, ale iba zabezpečovaciu funkciu, priamo sa jeho výkon v exekúcii ani nerealizuje. Exekučný poriadok ho ani neuvádza v § 63 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučného poriadku (ďalej aj „EP“) ako spôsob exekúcie na uspokojenie peňažnej pohľadávky oprávneného. Zriadenie exekučného záložného práva k nehnuteľnostiam je teda exekučným prostriedkom (spôsobom exekúcie), ktorý má len vyslovene zabezpečovaciu funkciu, ktorý zabezpečuje peňažný nárok oprávneného, ktorý je obsahom exekučného titulu, celou hodnotou takto zexekvovanej nehnuteľnosti a má význam pri realizácii inej exekúcie, či pri predaji , výťažku a pod.), a teda to, či trvá alebo nie nemá význam pre účely predaja majetku súdnym exekútorom na dražbe. Vyžaduje sa k jeho zriadeniu síce predchádzajúci súhlas oprávneného, no ak už je zriadené a zapísané záznamom v katastri nehnuteľností (zrejme so súhlasom oprávneného), zákon (Exekučný poriadok) nepredpokladá, že tento súhlas možno vziať späť a ani neuvádza následok takého postupu. Súd má za to, že taký súhlas už nemožno vziať späť, resp. také späťvzatie nemá už právne účinky a už vôbec nepredpokladá, aby sa oprávnený zdržal súhlasu s vykonaním exekúcie spôsobom výkonu exekučného záložného práva. Ak oprávnený už raz dal súhlas na zriadenie exekučného záložného práva, a tento spôsob exekúcie má len zabezpečovaciu funkciu pre exekúovaný nárok, nemá žiaden význam a ani logiku, aby sa zdržal súhlasu s vykonaním tejto formy exekúcie.

30. Tu súd opätovne zdôrazňuje, že zo žaloby, návrhu i príloh predložených žalobcami nijako logicky nevyplýva, že má ísť o dražbu ich majetku na základe tvrdeného právneho titulu, lebo súd rozhodol o vrátení bezdôvodného obohatenia (spomínaný rozsudok Okresného súdu Prešov), upovedomenie a príkaz o vykonaní exekúcie predajom nehnuteľností mal byť vydaný súdnym exekútorom v marci 2023 pod sp. zn. 21EX 537/23, pričom pod touto sp. zn. súd v ním zistených LV týkajúcich sa predmetných nehnuteľností žalobcov žiadne zriadené exekučné záložné právo zapísané nevidí – čo by muselo byť – takže navrhovatelia sa domáhajú, aby sa odporca zdržal výkonu neexistujúceho exekučného záložného práva a týmto spôsobom vykonávania súdnej exekúcie až do rozhodnutia súdu vo veci samej, ktoré nie je exekútorom v danej exekúcii a pod uvádzanou sp. zn. evidentne súdnym exekútorom zriadené, čiže neexistuje a nie je zapísané ani na LV ! To nakoniec súd konštatuje už aj vyššie. Aj z tohto dôvodu nebolo preto možné návrhu vyhovieť. Súd na predmetných LV vidí iba jedno exekučné záložné právo predmetného exekútora zapísané ale ešte v roku 2019 pod inou sp. zn. -121EX 197/19 , tohto sa ale návrh žalobcov vôbec netýkal, ide teda evidentne o iné exekučné konanie a nakoniec k tejto skutočnosti žalobcovia rovnako nepredložili súdu žiadne listiny, aby vedel relevantne posúdiť aj túto skutočnosť, či ako už tiež vyššie súd uviedol aj to, o čo išlo v záložnom práve zriadenom Krajským súdom v Prešove..

31. Civilné sporové konanie, ako konanie, ktorého účelom je poskytovanie ochrany súkromnoprávnym vzťahom, je ovládané (okrem iného) dispozičným a prejednacím princípom, pričom v súlade s autonómiou súkromnoprávných vzťahov súdy neposkytujú ochranu právnemu vzťahu, právu, ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého sa nežiadalo, či ktorý neexistuje. Súd tak nemôže priznať iné ako je žiadané v petite. Výnimka je upravená v § 216 ods. 2 C.s.p., ktorá sa ale na daný prípad nevzťahuje, čím nie je potrebné sa ňou ani zaoberať. I keď nie je vylúčené, aby súd použitím iných slov vyjadril vo výroku rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa navrhovateľ domáha, formulácia výroku súdneho rozhodnutia musí i tak vyjadrovať to, čoho sa v danom prípade navrhovateľ návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia skutočne domáhal, čo pri formulácii výroku napadnutého uznesenia, v korešpondencii i s jeho odôvodnením, nie je daný prípad.

32. Pritom sami žalobcovia navyiac uvádzajú v návrhu, že nenavrhujú absolútnu blokáciu exekúcie. Petit žiadaného neodkladného opatrenia je preto evidentne nesprávne koncipovaný, ani by vôbec nespĺnil zamýšľaný účel, teda , ako vyplýva z dôvodov návrhu, zabrániť exekúcii majetku povinných , v tomto prípade predajom nehnuteľností dražbou, (čo súd našiel v dôvodoch návrhu a priloženej listine), ktorá sa ale totiž nevykonáva ako realizácia záložného práva (na rozdiel od zákona o dobrovoľných dražbách), ale zrejme ako exekúcia predajom nehnuteľností podľa § 63 ods. 1 písm. e), §§ 134 až 166 EP po vydaní príkazu súdneho exekútora, ktorý bol zrejme vydaný, ako vyplýva z LV č. XXXX aj z LV č. XXXX ešte dňa 11.3.2024.

33. V danom prípade súd vzhľadom na predložené listiny i obsah verejných registrov uzavrel, že voči žalobcom je vedené exekučné konanie predajom nehnuteľností na dražbe, ktoré na základe poverenia exekučného súdu (Okresný súd Banská Bystrica) realizuje súdny exekútor.

34. Preto navrhovaný petit je aj nevykonateľný, exekučné záložné právo je už riadne zriadené a oprávnený, aj keby odvolal svoj súhlas (ohľadom čisto záložného exekučného práva), ak by existovalo a ktorý už bol daný, nemalo by to nijaký vplyv na predmetnú exekúciu vykonávanú predajom nehnuteľností. Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že síce aj tento spôsob exekúcie – predaj nehnuteľností - vyžaduje súhlas oprávneného (ktorý bol zrejme daný), no o zdržanie sa súhlasu oprávneného s týmto spôsobom exekúcie žalobcovia ani nežiadali..., a hoci vedeli práve o tomto spôsobe vykonania exekúcie a aj o dražbe, tak petit neodkladného opatrenia k tomu vôbec nesmerovali...A inak, zdržať sa výkonu exekučného záložného práva či zdržať sa súhlasu s týmto spôsobom vykonania súdnej exekúcie by si reálne žiadalo v danej fáze, po formálnej stránke nie pasivitu oprávneného (zdržať sa niečoho), ale aktívne úkony, t.j. vykonanie právnych aktov zo strany oprávneného voči súdnemu exekútorovi smerujúce k tomu, aby tento nevykonával požadované exekučné úkony podľa EP. A súd, odhliadnúc od toho, voči komu opatrenie smeruje, nemôže pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach ani priznať či uložiť viac či niečo iné,(tiež dopĺňať či pozmeňovať petit), ako to, čo bolo výslovne návrhom žiadané..., čo už vyššie uvádza. Za daného stavu , tak ako znie navrhovaný petit, súd nevidí ani dôvod a ani možnosť ukladať oprávnenému povinnosť zdržať sa daného práva, ak by ah existovalo, resp. ešte aj aktívne konať s tým, aby si neuplatňoval svoje práva, nároky priznané mu právoplatným a vykonateľným rozsudkom.

35. A neodkladné opatrenie smeruje inak reálne voči súdnej exekúcii – súdnemu exekútorovi, ktorému môže ukladať povinnosti, či rozhodovať v konaní iba exekučný súd, nie iný súd. Podľa súdu ide tak o návrh obchádzajúci zákon, ktorým sa žalobcovia snažia zasiahnuť do činnosti súdneho exekútora a exekučného súdu, a keďže zákon to neumožňuje, snažili sa návrhom, ktorý ale je ich pochybením síce aj nevykonateľný, nesprávny, dosiahnuť účel tým, že by oprávnenému súd uložil povinnosť zdržať sa výkonu súdnej exekúcie, ktorá už roky ale prebieha. Je to akoby simulovaný návrh, lebo jeho cieľom je ale zásah do činnosti exekútora nepriamo.

36. Súd len v tejto súvislosti pripomína, že po poverení exekútora, začatí exekúcie, nie je späťvzatie návrhu oprávneným možné. Exekúcia už musí byť za situácie, že oprávnený nechce už viesť exekúciu, zastavená osobitným rozhodnutím, pretože proti vôli oprávneného nie je možné viesť exekúciu, ak by teda oprávnený navrhol zastaviť exekúciu, v takom prípade by sa však exekúcia zastavila rozhodnutím exekútora (§ 61n ods. 1 písm. b) EP). Prípadné podanie oprávneného o späťvzatie návrhu po začatí exekúcie by exekučným súdom bolo vyhodnotené ako návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. b) EP. Súd by postúpil podanie exekútorovi na rozhodnutie. Oprávnený by znášal sám potom ale trovy exekúcie (pozri § 61n ods. 3 EP). A súd také rozhodnutie o neodkladnom opatrení logicky vydať nemôže tak, aby prikázal oprávnenému aj aktívne konať s tým, aby si neuplatňoval svoje práva, nároky priznané mu právoplatným a vykonateľným rozsudkom a aby ešte aby potom na základe takého postupu uhradil navyiac sám trovy exekučného konania (miesto povinných).

37. Súd skúmal preto v tejto súvislosti možnosť nariadenia neodkladného opatrenia nielen z pohľadu úpravy neodkladných opatrení obsiahnutej v C.s.p. ako lex generalis, ale aj z pohľadu úpravy výkonu

exekučnej činnosti a možnosti použitia C.s.p. na exekučné konania obsiahnutej v Exekučnom poriadku ako lex specialis.

38. Exekučný poriadok upravuje postup súdneho exekútora pri výkone exekúcie. Na exekučné konanie sa subsidiárne používajú ustanovenia Civilného sporového poriadku v prípadoch, ak Exekučný poriadok neustanovuje odchylný postup (§ 200 veta prvá EP).

39. Podľa § 201 ods. 2 EP je vylúčená možnosť použitia prostriedkov obrany sporového konania, ako sú neodkladné opatrenia, v exekučnom či inom konaní, nie je daná možnosť nariadiť voči exekútorovi neodkladné opatrenie zasahujúce do výkonu exekučnej činnosti ,pričom súd aj poukázal na ustanovenie § 9a ods. 2 EP účinného do 31.03.2017 , v ktorom tiež bola táto možnosť vylúčená. Dohľad nad exekučným konaním vykonáva exekučný súd a je vylúčené, aby civilný súd mu ukladal povinnosti ako účastníkovi konania alebo strane, keďže súdny exekútor je štátom poverená a splnomocnená osoba na výkon rozhodnutia, čo vyplýva i z komentára k Exekučnému poriadku [A., H. a A., B.. Zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti(Exekučný poriadok) - komentár]. Nie je ani ústavne udržateľné, aby civilný súd poskytol ochranu tretej osobe priamym zásahom do exekučného konania nad rámec ustanovení Exekučného poriadku, a to na úkor právom chráneného nároku oprávneného na vymoženie judikovanej pohľadávky. V zmysle § 3 EP súdny exekútor je o.i. viazaný len rozhodnutím exekučného súdu.

40. Podľa § 3 EP, exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní. Podľa § 2 ods. 1 EP, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“). Podľa § 5 EP, v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (ods. 1) Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. (ods.2). Podľa § 55 ods. 1 veta prvá EP, exekúciu vykoná exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd.

41. Podľa § 31 ods. 1 EP, exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona. Na zodpovednosť exekútora sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Exekútor zodpovedá aj za škodu, ktorú v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona spôsobí jeho zamestnanec; zodpovednosť zamestnanca podľa osobitných predpisov tým nie je dotknutá.

42. Súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení, s ohľadom na cieľ neodkladného opatrenia má aj za to, že nemôže nariadiť požadované neodkladné opatrenie, nakoľko by tým v rozpore so zákonom, resp. s jeho zmyslom zasahoval do kompetencie vykonávať exekúciu, ktorú z poverenia realizuje súdny exekútor ako štátom poverená osoba na výkon exekučnej činnosti.

43. Ústavný súd SR sa vo svojej rozhodovacej činnosti postavením súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti zaoberal. Vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 49/03 uviedol, že právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci, a z tohto dôvodu sa naňho vzťahujú iné kritériá než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnu moc). Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že jeho právne postavenie, práva a povinnosti a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v rozsahu ustanovenom zákonom (čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 ústavy). Uvedenému zodpovedá právna úprava, v zmysle ktorej súdny exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti, prípadne za splnenia podmienok štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom.

44. Neodkladným opatrením nemožno upravovať, a to ani dočasne, vzájomné pomery medzi súkromnou osobou a štátnym orgánom, či osobou, ktorá je štátom poverená k určitým úkonom, ako je tomu aj u súdnych exekútorov. Možno dodať, že v prípade, že žalobca spochybňuje existenciu nároku, ktorý je v exekúcii vymáhaný, svoje práva musí uplatňovať voči osobe alebo osobám v rovnakom súkromnoprávnom postavení, ako je on sám, v tomto prípade voči oprávnenému a to v exekučnom konaní. Existencia exekučného titulu zároveň znamená, že tu už bolo právoplatne judikované majetkové právo, ktoré je následne vymáhané v exekúcii, preto možno revíziu rozhodnutia základného sporového súdneho konania dosiahnuť len cestou mimoriadnych opravných prostriedkov, ak sú pre to splnené zákonné podmienky (resp. u spotrebiteľa aj už spomínaným postupom, najmä návrhom na zastavenie exekúcie...).

45. Civilný súd v rámci vykonávania svojej rozhodovacej právomoci nie je oprávnený zasahovať do právomoci iného subjektu, ktorú mu zveril štát v rámci výkonu štátnej moci. Exekučnú činnosť súdneho exekútora môže svojimi rozhodnutiami ovplyvňovať iba exekučný súd (súd, ktorý vydal poverenie na vykonanie exekúcie), aj to iba v intenciách Exekučného poriadku. Povinný v exekučnom konaní má možnosť brániť sa prostredníctvom inštitútov upravených v Exekučnom poriadku (námietky zaujatosti, vylučovacia žaloba, návrh na odklad exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie , sťažnosť a pod.). Povinný sa teda nemôže domáhať v civilnom súdnom konaní vydanie takého rozhodnutia, ktorého vydaním by súd vlastne sofistikovaným spôsobom obmedzil výkon exekučnej činnosti súdneho exekútora v konkrétnej exekučnej veci.

46. Súd ma za to, že žalobcovia mali prednostne použiť prostriedky svojej ochrany práv, ktoré umožňuje Exekučný poriadok, a to miesto návrhu na vydanie neodkladného opatrenia podaného na všeobecný súd mali podať návrh na zastavenie alebo odklad exekúcie na exekučnom súde, práve ktorým je možné dosiahnuť požadované ciele sledované či samotným návrhom na vydanie neodkladného opatrenia či samotnou žalobou (princíp efektivity a legality). Platí, že pri uvedených podaniach povinných sa uplatňuje tzv. koncentračná zásada (vyjadrená povinnosťou namietať všetko, čo by mohlo brániť exekúcii už v rámci zákonnej 15-dňovej lehoty určenej na zákonom určené podania proti exekúcii), to však nič nemení na tom, že v každom štádiu exekučného konania je súd povinný zaoberať sa tým, či tu nie je nejaká prekážka, pre ktorú by exekúcia ďalej prebiehať nemala, pretože opak by mohol byť v rozpore s platným právom.

47. Prítom tiež napr. vlastník veci, ktorá má byť postihnutá exekúciou sa môže brániť aj podaním žaloby na vylúčenia vecí z exekúcie podľa EP. Pokiaľ v exekučnom konaní sa účastníci konania domnievajú, že súdny exekútor porušuje ustanovenia Exekučného poriadku, majú možnosť sa brániť využitím zákonných prostriedkov v zmysle Exekučného poriadku, akým je napríklad sťažnosť. Súd dodáva, že v rámci civilného konania nie je možné riešiť ani nespokojnosť osôb s vedením exekučného konania a taktiež nie je daná právomoc súdu, aby v sporovom konaní riešil porušenia ustanovení Exekučného poriadku zo strany súdneho exekútora. Orgánom dohliadajúcim na výkon exekučnej činnosti povereným súdnym exekútorom v súlade so zákonom je totiž exekučný súd, resp. za istých okolností ministerstvo spravodlivosti či komora exekútorov.

48. S poukazom na uvedené sa súd aj preto, okrem iných dôvodov uvádzaných v rozhodnutí, nemohol zaoberať splnením podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle ust. § 325 a 326 C.s.p., pretože tieto ustanovenia sa nepoužijú v prípade, ak by sa malo neodkladným opatrením zasiahnuť do výkonu exekučnej činnosti súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku.

49. V uznesení sp. zn. 1Skomp 12/2022 Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v bode 13 konštatoval cit.: „Právomoc na konanie o neodkladných opatreniach ako procesnom prostriedku má vo všeobecnosti súd podľa C.s.p. To však samo osebe neznamená, že ak sú splnené podmienky § 324 a 325 ods. 1 C.s.p., súd môže vydať neodkladné opatrenie s akýmkoľvek obsahom alebo na ochranu akéhokoľvek práva. Judikatúra súdov už totiž dávnejšie vyslovila, že neodkladným opatrením nemožno brániť vo výkone právomocí inému orgánu verejnej moci (napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/240/98 a 7Cdo/59/2011, ako aj R č. 123/1999).

50. A ako už súd tiež vyššie konštatuje, exekúcia prebieha zrejme na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu (podľa žaloby zrejme už aj preskúmaného dovolacím súdom) minimálne už od roku 2024, exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností je ešte z marca 2024. Dražbe predchádzať tiež museli aj ďalšie povinné kroky exekútora, tiež oceňovanie nehnuteľností a pod., takže žalobcovia o predaji svojho majetku v exekúcii vedeli už vyše dva a pol roka, pričom aj samotná dražbohá vyhláška o dražbe majetku žalobcov je vydaná dňa 12.9.2025 (a musela im byť doručená), pričom ako súd zistil zas vo verejných registroch (žalobcovia rozhodné skutočnosti totiž vlastne zásadne neosvedčovali), zverejnená bola v Obchodnom vestníku dňa 17.9.2025. Súd potom nerozumie, prečo sa nebránili zákonnými prostriedkami už skôr, v danej dobe, a nie až v podstate 7 dní pred dražbou, kedy bol ich návrh na vydanie neodkladného opatrenia doručený súdu (súd vzhľadom na spôsob a čas podania návrhu obdržal skutočne návrh tak, aby sa ním mohol zaoberať až dňa 13.10.2025, čiže v čase, kedy do dražby ostávalo len 5 pracovných dní).

51. Podľa § 325 ods. 1 C.s.p., neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

52. Súdu tak chýba aj splnenie hľadiska bezodkladnosti úpravy pomerov, žalobcovia boli zrejme nečinní voči hrozbe predaja ich majetku skutočne dlhú dobu „už uvádzaných rok a pol a až 7 dní pred dražbou sa zrazu „prebudili“ a obrátili sa na súd, ktorý musí pripomenúť, že na požadované rozhodnutie navrhovaného charakteru má zákonnú lehotu 30 dní! Ak súdna exekúcia je vykonávaná od roku 2023,

už oznámením o začatí exekúcie a spôsobe jej vykonania predajom nehnuteľností vznikla podľa súdu naliehavá potreba brániť sa voči nej, ak podľa žalobcov bol taký dôvod daný, a to priamo v samotnom exekučnom konaní.

53. Tiež súdu nie je zrejmé, že ak ide o naliehavý záujem, prečo žalobu z uvádzaných dôvodov nepodali skôr a prečo žalobu žalobcovia podávajú až po 9 rokoch od úkonu, ktorý má byť predmetom posúdenia súdom vo veci samej a z dôvodov, ktoré už posudzoval zrejme tak Okresný súd Prešov, ako aj Krajský súd Prešov v konaní 17Co/17/2022 o vydanie bezdôvodného obohatenia, či exekučný súd v Banskej Bystrici, pričom z oznámenia exekútora o dražbe je zrejmé, že exekúcia prebieha od roku 2023 (podľa spisovej značky bolo poverenie exekútorovi vydané ešte v roku 2023), aj z listov vlastníctva, ktoré si súd zaobstaral z verejného registra sám, (na čo je oprávnený aj bez návrhu strán), dražobnú vyhlášku vydal exekútor 12.9.2025 , pričom návrh na vydanie neodkladného opatrenia bol doručený súdu dňa 10.10.2025 o 16,28 hod., teda v piatok po pracovnej dobe, súd ho zaevidoval až 13.10.2025, pričom do 21.10.2025 , kedy sa má vykonať dražba, zostáva na rozhodnutie súdu iba 5 pracovných dní. V tejto dobe mal (ak by vyhovel návrhu) rozhodnúť, napísať rozhodnutie, expedovať ho, pričom nič nezaručovalo, že ho oprávnený aj v danej lehote prevezme, aby sa stalo vykonateľným (a podľa predstavy žalobcov v tej lehote „pozastaví“ výkon exekučného záložného práva (inak zrejme dražby, hoci tohoto sa nedomáhali), bolo by totiž potrebné doručiť v tejto lehote rozhodnutie žalovanej a zabezpečiť, aby táto zrejme relevantne odvolala svoj súhlas s exekučným záložným právom či vlastne s výkonom exekúcie predajom zálohu do výkonu dražby , doručila to exekútorovi do dňa konania dražby a aby to exekútor akceptoval..., čo je možné iba hypoteticky.

54. Z daného potom plynie, že zrejme bezodkladne upraviť pomery až tak nepotrebovali... Súd chápe zložitost' a aj vážnosť situácie žalobcov, povahu úkonu, ale musí rozhodnúť v súlade s právom, pričom musí vo všeobecnosti uviesť, že rozhodnúť v súlade s právom neznamená aj rozhodnúť spravodlivo z pohľadu strán...Súd samozrejme pristupuje k veci ľudsky s porozumením pre také situácie a ako vždy, napriek už uvádzanej lehote 30 dní na rozhodnutie vec po jej napadnutí na súd ihneď preskúmal a ak by tvrdené skutočnosti boli osvedčené a zistil by dôvod pre zásah, a návrh by bol riadny bez väd ,vydal by určite rozhodnutie – neodkladné opatrenie bez meškania včas, pred výkonom dražby (ak by nešlo o dražbu exekútorom) a tak, aby ohrozené práva neboli poškodené, čo ale nie je tento prípad. Žalobcovia ani neosvedčili splnenie predpokladov na jeho vydanie, nepripojili listiny potrebné pre rozhodnutie a na ktoré sa aj odvolávali, ba návrh bol aj čiastočne nezrozumiteľný a neurčitý. Súdu aj uvažoval o púhom odmietnutí tohto návrhu v zmysle § 327 C.s.p. zdôrazňujúc, že v zmysle uvedeného ustanovenia sa pri konaní o neodkladnom opatrení nepoužívajú ustanovenia zákona (C.s.p.) o odstraňovaní väd podania. Ale z viacerých dôvodov, uvádzaných v tomto uznesení, dôvod na vydanie neodkladného opatrenia nevidel, a preto o veci nerozhodol v zmysle návrhu, pričom poznamenáva, že žalobcovia mu zrejme aj neoznámili skutočnosti, ktoré nastali po podaní návrhu, ktoré mali oznámiť, a ktoré súd zas musel zistiť sám.

55. Takže okrem toho, že žalobcovia mali použiť efektívne spôsoby obrany pred exekúciou a dražbou, ktoré predpokladá EP, a ak ich použili, mali o tom poskytnúť podklad – dôkaz súdu, no o tom sa vôbec nezmieňujú ani v návrhu, žalobe a ani v žiadnej z príloh, mali svoju ochranu realizovať hneď v čase, kedy ich práva mali byť ohrozené – po začatí exekúcie, tak žalobcami tvrdená naliehavost' úpravy vzťahov medzi stranami a teda aj potreba rozhodovania súdu o neodkladnom opatrení pominula ale minimálne dňom 15.10.2025, kedy súdny exekútor dražbu zrušil, resp. upustil od jej vykonania a zrušil dražobnú vyhlášku! Žalobcom musel byť daný postup exekútora známy minimálne odo dňa 17.10.2025, kedy bola táto skutočnosť uverejnená v Obchodnom vestníku, napriek tomu v rozpore s čl. 8 Zák. zásad C.s.p., § 180 a § 326 C.s.p. súd o zmene podmienok vôbec neinformoval! Z oznámenia je zrejmé, že žalobcovia zrejme využili postup uvedený v § 61h ods. 1 písm. d) EP, čiže odklad exekúcie, podľa ktorého ako povinní, ktorí sú fyzickými osobami podali žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásili, že sa bez svojej viny ocitli prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre nich alebo pre príslušníkov ich rodiny zvlášť nepriaznivé následky, teda využili to, na čo poukázal ako efektívny prostriedok ochrany aj súd v tomto rozhodnutí..., čiže o zrušení dražby sa dozvedieť aj z dôvodu takého podania museli. O ich podaní rozhodne exekučný súd a dovtedy exekútor nemôže konať, čiže dôvod pre vydanie rozhodnutia odpadol...

56. V prípade neodkladného opatrenia totiž ide o procesný inštitút, ktorý má osobitný charakter vyznačujúci sa najmä nevyhnutnosťou jeho vydania. Povinnosťou navrhovateľa je v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia opísať rozhodujúce skutočnosti, ktoré hodnoverne osvedčujú dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Z pojmu „osvedčenie dôvodnosti“ vyplýva, že v danom prípade ide o rozhodovanie súdu bez nutnosti vykonať dokazovanie, ako aj bez povinnosti zisťovať všetky konkrétne skutočnosti, ktoré je potrebné verifikovať pri vydávaní rozhodnutia vo veci samej. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 358/2021 zo 6. septembra 2021).

57. Záverom súd konštatuje, že môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená, pričom vzájomná kumulácia nie je vylúčená. V rámci civilného sporového konania je nariadenie neodkladného opatrenia možné iba na návrh a za splnenia zákonných predpokladov. Pred nariadením neodkladného opatrenia tak súd v celkovom kontexte požadovanej ochrany posudzuje, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, či navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), či navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, resp. či právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), teda aby strana voči ktorej neodkladné opatrenie smeruje mohla byť obmedzená iba do takej miery, aby neodkladné opatrenie nemalo za následok reálne znemožnenie ochrany jej oprávnených záujmov, alebo či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (§ 324 ods. 3 C.s.p.). Za exekučný titul nie je možné považovať iba rozhodnutie súdu, ale aj inú listinu uznanú za exekučný titul EP alebo iným zákonom, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok - napríklad rozhodnutie o priestupku alebo vykonateľná notárska zápisnica.

58. Neodkladné opatrenie je tak inštitútom v civilnom procese, ktorého funkciou je zabrániť bezodkladnou úpravou nepriaznivým následkom, ktoré by mohli pred začatím konania, v už začatom konaní, alebo po skončení konania vo veci samej nastať. Účelom neodkladného opatrenia je teda bezodkladná úprava pomerov strán sporu (resp. účastníkov právneho vzťahu) a podmienkou pre jeho nariadenie je osvedčenie, že bez takejto bezodkladnej úpravy pomerov by bolo právo strany sporu (navrhovateľa) ohrozené. Je pritom potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému má byť neodkladná ochrana poskytnutá ako i osvedčenie, že tu hrozí bezprostredná ujma.

59. Podľa § 324 ods. 1 C.s.p., pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

60. Podľa § 325 ods. 1 C.s.p., neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

61. Podľa § 325 ods. 2 písm. c), d) C.s.p., neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami, niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

62. Podľa § 326 ods. 1 C.s.p., v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

63. Podľa § 328 ods. 1 C.s.p. ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

64. Vo viacerých rozhodnutiach sa ústavný súd vyjadril, že konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia /teraz neodkladného opatrenia/ v súdnom konaní možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (I. ÚS 46/00, III. ÚS 44/04).

65. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

66. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

67. V náleze II. ÚS 679/2015 ústavný súd rovnako uviedol, že „aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného (v súčasnosti už neodkladného) opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako

ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 546/2014). Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že všeobecný súd predbežným (v súčasnosti neodkladným) opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu“ .

68. Z procesného hľadiska súd má za to, že si splnil svoju povinnosť svojou činnosťou zabezpečiť výkon spravodlivosti a tak, aby nedošlo k jej popretiu (denegatio iustitiae), že teda splnil si svoju povinnosť zabezpečiť výkon spravodlivosti aspoň v rozsahu zabezpečenia ústavných práv. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru totiž každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04).

69. Pod č. R 36/2015 ,publikovaného Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obdo V 1/2010 , keďže v zmysle § 234 ods. 2 C.s.p. sa na uznesenie použijú primerane ustanovenia zákona o rozsudku sa uvádza , že: " v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané, a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu."

70. Daným odôvodnením v tejto veci poskytlo rozhodnutie podľa súdu odpovede na všetky okolnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam a na ktoré nakoniec poukazovali aj navrhovatelia. Súd jasne vyložil aj svoj myšlienkový postup, pričom svoje závery skutkové aj právne vrátane úvah primerane zdôvodnil v požadovanom rozsahu. Súd zdôvodnil svoje závery náležitým spôsobom, dal odpoveď na všetky relevantné námietky žalobcov, pričom vykonal aj dôkazy, ktoré mali odôvodňovať návrh a aj také, ktoré mu zákon umožňuje vykonať samému.

71. Súd má aj za to, že jeho výkladom na vec sa vzťahujúcich právnych noriem nedošlo ani k svojvoľnému porušeniu niektorej z týchto noriem, či k extrémnemu rozporu s princípmi spravodlivosti, ani za použitia v podstate sofistického odôvodňovania zjavnej nespravodlivosti a teda k porušeniu základného práva a slobody občana. Súd považuje rozhodnutie za spravodlivé a zákonné .

72. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, súd teda nepovažoval za dôvodné nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanej , a teda návrh na vydanie neodkladného opatrenia zamietol.

73. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

74. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

75. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

76. Súd vo veci rozhodol, tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Z uvedeného mal súd za to, že žalovaný mal v konaní plný úspech. Žalobcovia neboli v konaní úspešní, preto nemajú nárok na náhradu trov konania.

77. V konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak bol z dôvodu zamietnutia návrhu úspešný žalovaný, a preto by mu súd mal priznať nárok na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení v celom rozsahu, no tomu žiadne trovy nevznikli, takže súd ich ani nepriznal. Súd však v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo544/2015 zo dňa 26. 10. 2016, v zmysle záverov ktorého, ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná. Keďže protistrana v danom prípade ani nemala vedomosť o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže takýto návrh sa jej doručuje len v prípade nariadenia neodkladného opatrenia (§ 331 ods. 1 C.s.p.), trovy v takom konaní jej teda do rozhodnutia súdu nevznikli, súd preto rozhodol tak, že jej náhradu trov konania nepriznal (II. výrok uznesenia). Vzhľadom na uvedené súd samostatné uznesenie o výške náhrady trov konania už nevydá.

Poučenie:

O Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

O Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

O Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

O Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

O V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

O Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

O Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. (§ 125 ods. 3 C.s.p.). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis.

O Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 C.s.p.).

O Odvolanie možno odôvodniť len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písm. a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní

došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
O Uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia je vykonateľné jeho doručením (§ 332 ods. 1 C.s.p.).